

Μήπως ή δημιουργία ενός όνειρου δέν είναι 'Η-δονή;

*

Έστάθηκα εμπρός σ' ένα τάφο.

Είναι θαμμένη εκεί ή Δουκέσσα και ή κόρη της. 'Απάνω στην πλάγια ένός βουνοῦ βρίσκονται τά λείψανα τής Δουκέσσας που άρχισε θριαμβευτικά τή ζωή της μέσ στον πλούτο τής Γαλλικής Αύλης.

Οι αύρες χύνουν μιά άρμονία άόριστη. Τά πουλιά κελαηδούν.

'Ακούω τίς φωνές παιδιών. Κυνηγοῦν μιά πεταλούδα, γελαστά, κατακόκκινα. 'Η πεταλούδα έδόθηκε μέσ στον περίβολο του τάφου.

*

Θέλω νά σκορπίσω τούς μελαχολικούς λογισμούς.

'Από ένα ψήλωμα βλέπω στο βάθος τόν Πύργο τής Δουκέσσας και φεύγω μακριά από τή νεκρά τών έρειπίων που τά βήματά μου έτάραξαν για λίγες στιγμές.

ΑΔΕΣ. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

'Ακούς τὸ κῦμα, ἀγάπη μου, κεί πέρα ;
Σάν κᾶτι μέσ' σιὸ ρόχθο του δὲ σβνέται,
πού μοιάζει μὲ τὸ πιὸ στερνὸ τραγουδι
ἐκείνο πού ποτὲ δὲ λησμονιέται ;

Σ' τὸ κάθε μυρολόγι τοῦ πελάγου
τὰ δάκρυα μου κυλοῦν σιὰχνά μου χέρια
κι' ὁ πόνος μου ξεσπᾷ ἀπὸ τὴ καρδιά μου
γιὰ νὰ σβυστῆ ποιός ξέρει σὲ ποιὰ ἀστέρια.

'Η νύχτα ἢ μάθη—κοίταξε—μᾶς δείχνει
τὴν πιὸ βαριοδλιμμένη τῆς εἰκόνα.
Σ' τῶν βράχων τίς σχισμάδες πῶς σφυρίζει
ὁ μαῖστροπονέντης τοῦ χειμῶνα !

Τί νύχτα !...Μὲ παγώνει κᾶποια φρίκη...
Τέτοια νυχτιά δὲ νᾶναι, ἀγάπη μου, κ' ἐκείνη
πού μ' ἀπονιά δά μᾶς χωρίση αἰώνια
τοῦ χρόνου ἢ ἄγρια κι' ἀφρισμένη δίνη.

"Ω! τότε δὲ δά νοιώνω τὰ φιλιὰ σου,
δὲ δά μὲ παίρνης σιὴ γλυκειὰ σου ἀγκάλη...
—Νά φύγωμε, νά φύγωμε, φοβοῦμαι
τὴ νύχτα σιὸ ἔρμο ἐτοῦτο περιγιάλι.

Μεγίστη.

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΑΔΗΣ

ἔπρεπε ! Νά δά ἡ ὥρα νά πάρη κανένας ἀπάνου του
κάθε Μαγδαληνῆς κλήρα ! Χά χά ! Τὸ πίστεψε
τάχα, ἢ πετεινόμαλη, πῶς ἔχει κι ἀφτὴ τοῦ ζῶου
τὸ δικαίωμα — νά χαρῆ τὸ παιδί τῆς ;

Οἱ σκέψες αὐτίς χορέβανε σιὸ μυαλό μου τὴν
ὥρα πού τὴν ἔβλεπα νά δέρνεται, νά ξεφωνᾷ, νά μὲ
παρακαλεῖ μὲ κλάματα γιὰ τὸ παιδί τῆς. Ἔταν
ἀξιολύπητη ! Πόνου δυνατοὶ περιζώνανε τὴν κοιλιά
τῆς καὶ ξαφνικός πυρετός φλόγιζε τὴν ὄψη τῆς.
Προσπαθοῦσα νά τὴν παρηγορήσω μὲ δέν εἶτανε σὲ
θέση νά καταλάβῃ τὰ λόγια μου. Μίσα σιὰ παρά-
πονά τῆς ἄρχισε νά παραμιλῆ, νά ζητᾷ νά φύγῃ,
καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία τὴν κρατοῦσαμε σιὸ κρεβ-
βάτι τῆς...

— Πῶς τὴ βλέπεις, γιαντρί, τὴν κακομοῖρα ; θά
τὴ σώσουμε ; — μὲ ρώτησ' ἢ Φλώρα συλλογισμένη.

— Ἔχει μιά ἐλπίδα σωτηρίας... νά πεθάνῃ ! —
τῆς εἶπα μὲ βουρκωμένη καρδιά, κ' ἕνας στίχος κο-
ρριδευτικά ἤρθε τὰ χεῖλιά μου — ἕμμερος κόσμος,
ἤθικός, ἀγγελικά πλασμένος !

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίосκια τῆς Πλατείας Συντάγ-
ματος, Ὁμόνοιας, Ἐπιτομίου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ
Τραχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), σιὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
σιὸ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέ-
του (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ σιὴ Βουλῆ).

'Η συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ένός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΙ

καμαρωμένοι μας βουλευτάδες, καὶ πρώτος
πρώτος ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος τραβήξανε καὶ
ἴσαμε τὴ Βουλῆ τὸ περιόρημο ζήτημα τοῦ ἀθλη-
τῆ Γεωργιανᾶ, πού ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀθάνατη
ὀνομαστικὴ ἀπόλυτη τοῦ ἐπιθεωρητῆ Προφαν-
τόπουλου (κληθέντες οἱ Ὀλυμπιονίκαὶ νά λά-
βωσι τὸν κότινον ἀπέσχητε...) κατάντησε Πα-
νελλήνιο, καὶ τοῦ ἄξιζε ἀληθινὰ νά φτάσει καὶ
σιὴ Βουλῆ καὶ νά πάρει τὴ Ρωμαϊκὴ χρωμα-
τιά. Συζήτηση σηκώθηκε ἂν ἔπρεπε νά τιμο-
ρηθεῖ ὁ Γεωργιανᾶς πού φέρθηκε σ' αὐτὴ τὴν
περίσταση σὰ στενοκέφαλος δάσκαλος, πού εἶ-
ναι, κι ὄχι σὰν παληκαρῶς ἀθλητῆς, καὶ μέσα
σιὸ κακὸ καὶ σιὴν ἀναμπαιπούλα καὶ σιὸς κοι-
νοβουλευτικῆς ἀνοησίας πού εἰπωθήκανε, ση-
κώθηκε κ' ἕνας χριστιανός καὶ εἶπε μιά φρόνι-
μη κουβέντα, πῶς δηλ. ἔπρεπε νά τιμωρηθεῖ ὁ
Γεωργιανᾶς γιὰτὶ μᾶς ρεζίλεψε μπροστὰ σιὸς
ξένους ἀποδείχοντας θεοφάνερα μὲ τὸ φέρι-
μό του πῶς οἱ Ρωμοὶ εἴμαστε ὁ πιὸ ρέμπελος
κι ἀπειθάρχητος λαὸς τῆς γῆς.

Θάμα, σωστὴ κουβέντα καὶ νά βγῆ ἀπὸ
στόμα βουλευτῆ, καὶ μάλιστα μέσα σιὴ Βουλῆ.
Κι ὁμοῦς τὸ θάμα ἔγινε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀ-
πειθάρχητου ἀθλητῆ μῆκε σιὴ θέση του. Για-
τι μὲ τὸ φέριμό του ὁ Ρωμὸς ἀθλητῆς, ἂν ἔ-
μεινε λίγα ἑκατοστὰ πίσω σιὸ πέταμα τοῦ δι-
σκου, ἤθεθε ὁμοῦς πρώτος σιὸ πέταμα τῆς πει-
θαρχίας (δισκοβολία ἄς τὴν ποῦμε κι αὐ-
τὴ) καὶ παρουσιάσε σιὸ Στάδιο, πλάι σὲ τόσα
ἀρχαῖα κ' Ἐυρωπαϊκὰ ἀγωνίσματα, κ' ἕνα γνή-
σιο Ρωμαϊκὸ ἀγώνισμα. Ὁ ἄθροπος δέν ἔ-
καμε ὅ,τι κάναμε ὅλοι μας πού κοιτάξαμε μπρο-
στὰ σιὸς ξένους νά κρῖνονμε τὰ ψεγάδια
μας κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ πολιτισμένου, μὰ
ἔδειξε ζηλεμένη εὐλαχίονεα καὶ σὰν παληκαρῶς
πού εἶναι παρουσιάστηκε σιὸ Στάδιο δίχως
μάσκα.

— Νά, εἶπε, τίςος εἶναι ὁ Ρωμὸς. Ἄπὸ
φρεσικὸ του λεύτερος, δὲ μπαίνει κάποιον ἀπὸ ζυγὸ,

δὲ νιώθει τί πάει νά πῆ πειθαρχία. Ὅταν
καταλάβει πῶς ἀδικιέται (μὰ καὶ πότε δέν ἀδι-
κιέται ὁ Ρωμὸς;) βάζει τὸν καθένα σιὴ θέση
του, ἀδιαφορώντας ἂν αὐτός ὁ καθένας εἶ-
ναι Βασιλεὺς ἢ Διάδοχος ἢ ὁ κόσμος ὅλος.
Καὶ σιὰ ὕστερα γιὰτὶ νά μὴ φερθεῖ εἶσι, ἀφοῦ
ξέρει πῶς τὸ φέριμό του, ὅσο ἀδιάντροπο κι
ἂν εἶναι, δά βρεθῶν ἠλίθιοι νὰν τὸ χεροκρο-
τήσουν, φημεριδογράφου νὰν τὸ ὑμνήσουν καὶ
βουλευτάδες νὰν τὸ παρουσιάσουν σιὴ Βουλῆ
γιὰ ἔθνικὸ ζήτημα;

Ἔτσι σκέφτηκε ὁ Γεωργιανᾶς καὶ τὰ κατο-
πινὰ τάποδείξανε πῶς πολὺ καλὰ καὶ πολὺ Ρω-
μαῖκα σκέφτηκε.

«ΝΙΚΗ»

ἀποφασίσαανε νὰν τὸ βαφτίσουμε τὸ πρῶτο ἀντιτορ-
πιλικὸ μας. Ὅσο βαρὺ κι ἂν εἶναι τὸνομ' αὐτό, πάλι
καλὰ ἀφοῦ μᾶς γλυτώνει ἀπὸ τούς Εὐρυβιάδες κι ἀπὸ
τᾶλλα ἀρχαῖα ὀνόματα πού προτείνανε οἱ διάφοροι
προγονοβαρεμένοι (ἢ προγονόπληκτοι, ἂν ἐπιτρέπει ὁ
κ. Μιστριώτης) πατριῶτες.

Μὰ δὲ θαρρεῖτε πῶς εἶτανε προτιμώτερο νά
μποῦν καταμέρος οἱ διάφορες νίκες, φανταστικῆς βέ-
βαια, καὶ φρίκες καὶ νά προτιμηθεῖ τὸνομα κανενός
θαλασσομάχου μας τοῦ 21; Θά μᾶς ντρέπιαζε τὸ-
νομα τοῦ Τομπάζη, τοῦ Σαχτούρη ἢ κανενός ἄλλου
φυσικοῦ κι ἀληθινοῦ προγόνου μας;

Τὸ «Ν. Ἄστου» μᾶς πληροφόρησε πῶς ἀντι Νίκη
θὰ ὀνομαζότανε «Ἁγία Λαύρα» τὸ ἀντιτορπιλικὸ.
Πάλι καλὰ, ἀφοῦ μὲ τὸ Μισολόγγι βαφτίσανε τὸ σα-
πιοκάραβο πού χρῆσιμεῖ γιὰ φυλακὴ τῶ νκυτῶνε.

ΠΕΡΑΣΕ

καὶ τὸ Στρατιωτικὸ νομοσκέδιο, μ' ὅλες τίς βρι-
σιές καὶ τὰ Συνταγματικὰ ξεφωνητὰ τοῦ κ.
Ράλλη, κ' εἶσι ἢ Βουλῆ δῶ κι ἔμπρὸς θά μπο-
ρεῖ νά περηφανεύεται πῶς κατάφερε καὶ κάτι κα-
λὸ, μέσα σὲ τόσες ἀναποδιές καὶ στραβοσιμω-
νιές τῆς, ἀφοῦ στέλνει τούς ἀξιωματικούς σιὸ
στρατὸ καὶ μᾶς γλυτώνει ἀπὸ τούς σπαθοφόρους
ρήτορες.

Βέβαια, μ' ἕνα μοναχὰ καλὸ, ὅσο μεγάλο
κι ἂν εἶναι, δὲ σώζεται ὁ τόπος· μὰ πάλι δέν
ἄξίζει νά μὴν τὸ χαιρετήσουμε αὐτὸ τὸ καλὸ
καὶ νά μὴν εὐκηθεῖμε νὰν τοῦ δώσει ἢ Βουλῆ
κι ἄξια συντρόφια.

ΑΕΝ

εἶπαμε νά παυτεῖ ὁ ἐπιθεωρητῆς Προφαντόπουλος
γιὰτὶ ἔκαμε μιά προφαντὴ ὀνομαστικὴ ἀπόλυτη! Δέν
τὸ πύραμε τόσο τραγικὰ τὸ πρᾶμα, ἕνα πρᾶμα τόσο
συνειδημένο πού γίνεται ἀπ' ὅλους σκεδὸν τούς με-
γαλοδασκάλους, καθὼς τάποδείχνει καθεμερινὰ τὸ
βαρβαροπαζαρό μας.

Ἄν εἶτανε νά παυτεῖ γιὰ μιά ὀνομαστικὴ ἀπό-
λυτη ὁ Προφαντόπουλος, ἔπρεπε νά παυτοῦνε τόσοι
καθηγητάδες τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τόσοι σοφοὶ μὲ
πατέντα, κ' ἔπρεπε νά πάψει νά βγαίνει καὶ ἢ «Ἐ-
σπερινὸ» πού προτείνει τὴν πάψη του καὶ πού τίποτ'
ἄλλο δέν εἶναι παρὰ μιά ἀτέλειωτη ὀνομαστικὴ ἀ-
πόλυτη. Ὅλοι τὸ ξέρουν πῶς ἢ πατριωτικὴ καὶ κα-
μαρωμένη φημερίδα τοῦ κ. Γιάνναρου καλλιεργεῖ μὲ
τόση φροντίδα κι ἀγάπη τούς βαρβαρισμούς.

ΖΗΤΩ

τῷ ἔθνει «Ἡ Κυβέρνησις ἀναγνωρίζουσα τὴν ἔπαρ-